

men der har i Kommissionen været Enighed om at henstille Forslaget til Ministeriets Afgørelse, idet Flertallet ikke har skønnet rettere, end at det vil være irrationelt at undtage den Værdistigning, som maatte hidrøre fra disse Anlæg, for Beskatning. Naar disse Anlæg ikke af Regeringen var foreslaaet medtagne ved Beskatningen, hidrørte dette formentlig fra, at det ansaas vanskeligt i Praksis at fastsætte, om en Værdistigning paa disse Baner skyldtes de alt tidligere bestaaende Anlæg eller de nu tilkommende Udvidelser og Forbedringer, men da der i Kommissionen har været Enighed om, at Vanskeligheden herved ikke vil være større end ved Udfindelsen af Jernbaneskylden i andre Tilfælde, ses der ikke nogen Grund til her at undlade Opkrævning af Værdistigningsafgiften.

Der har i Kommissionen været rejst Spørgsmaal om, hvorvidt den foreslaaede Ophævelse af den omhandlede Bestemmelse i Jernbanelovens § 14 er tilstrækkelig til at bevirke, at den Værdistigning, som maatte hidrøre fra den i Forbindelse med Dobbeltspor-Anlægget staaende Udvidelse af Odense Station, inddrages under Beskatningen. Uagtet Flertallet har anset dette for utvivlsomt, har det dog ikke villet undlade at henlede Ministeriets Opmærksomhed paa dette Spørgsmaal, for at en Bestemmelse herom, om det maatte findes fornødent, kan blive optaget i det Lovforslag, som maatte blive forelagt Rigsdagen.

Undertegnede Medlem af Flertallet, *L. Bramsen*, har sluttet mig til Flertallets Forslag med Reservation paa enkelte Punkter, men da jeg desuden har en fra Betænkningen afvigende Begrundelse af min Tiltrædelse, ønsker jeg at fremsætte denne foruden at angive de enkelte Punkter, hvor jeg er i Tvivl om Forslagets Bestemmelers Rigtighed og det enkelte Punkt, hvortil jeg ikke har kunnet slutte mig.

I Rigsdagsforhandlingerne, under hvilke jeg foreslog Ministeren at give Afkald paa Lovens Afsnit C, Værdistigningsskatten, og henvide denne til Behandling i den Kommission, som nu slutter sit Arbejde, har min Kritik først været rettet paa, at man hverken i Regeringsforslaget eller i Folketingets Betænkning og Forslag til Ændringer synes at have haft Øje for, at det Værdistigningsbeløb, hvorom Talen er, til enhver Tid og under alle Omstændigheder kommer til at udgøre en Del af den til Grund for Ejendomsskylden liggende Vurderingssum, som er Ejendommens Værdi i Handel og Vandel. Dette kunde ogsaa udtrykkes saaledes, at ogsaa uden en Lov om særlig »Jernbaneskyld« vil en Ejer — endog paa blivende Maade — komme til at svare Afgift saavel til Stat som til Kommune af Værdistigningens Beløb, en Skat, der efter min Beregning — kapitaliseret — vil bevæge sig omkring 10 pCt. af dette. Da Værdistigningens Beløb saaledes er en integrerende Del af den hele Ejendomsskylds Beløb, har det fra første Færd været mig klart, at enhver Beskatning af Værdistigningen med logisk Nødvendighed — og ikke af Hensigtsmæssighedsgrunde — maa bringes i den nøjeste Forbindelse med Loven om Ejendomsskyld og især, 1) at Ejendommens Skyldsætning maa fastslaaes som det eneste mulige Udgangspunkt for Udfindelsen af Værdistigningens — Jernbaneskyldens — særlige Beløb, og 2) at Værdistigningen — i Modsætning til Regeringens og Folketingets Forslag — kun kan fastsættes af de Organer, hvis Opgave det er at fastsætte Ejendomsskylden, samt 3) at enhver Ejendom, som ifalder Jernbaneskyld eller Forhøjelse af denne, maa omvurderes til Ejendomsskyld, saa at ethvert Forsøg paa at faa et Værdistigningsbeløb fastsat uafhængigt af Ejendomsskylden maa afvises.

At denne uløselige Sammenhæng imellem almindelig Ejendomsskyld og særlig Værdistigningsskat faktisk er erkendt i Flertalsforslaget, kan vel ikke bestrides, og jeg